

WHOLY

Jonni Sauren on todellinen "sixikuski" ja täälläkin kertaa kaveri hoiteli homman kunnialla. Vauhti riitti parhaimmillaan jopa 500-luokan pikispohjiin.

Jan van Oorschot oli kahden päivän ajamisen jälkeen kiinni yleiskilpailuvoitossa, mutta kaatumisen seurauksena tuli solisluuhun pieni murtuma. Siitä huolimatta hollantilainen puristi loppuun asti ja luokkavoittoon.

SHIT!

*Teksti: Mari Jokinen
Kuvat: Eppu Mäkelä*

Kari Tiainen keskeytti lähes kalkkiviivoilla ollessaan siinä vaiheessa ylivoimaisessa luokkajohdossa.

Peter Weckman säästi Saurenia hienosti ja sipoolainen olikin heti joukkuekaverinsa jälkeen 500-luokan kahdeksas.

Moottoripyöräilyn olympialaiset ajettiin tänä vuonna Assenin ympäristössä Hollannissa ja ennako-odotusten mukaan kisan piti olla crossityyppistä hiekkalaaria. Viikkoja kestänyt sade oli kuitenkin muuttanut maaston kuravelliksi ja kilpailusta muodostui lähinnä selviytymistaistelu. Kun vielä järjestelyt olivat kautta linjan alarvoiset, niin vuoden -93 Kuuden Päivän Ajo jää historiaan yhtenä kautta aikojen huonoimmista.

Suomen kuusimiehininen Trophy joukkue oli vahvasti känni maailmanmestaruusmitalissa, mutta ensin joutui keskeyttämään Mika Ahola ja lopullinen niitti tuli Kari Tiaisen jouduttua heittämään pyyhkeen kehään ylivoimaisesta luokkajohdosta.

Kaikkiaan kilpailijoita oli 23 eri maasta ja kaukaisimmat tulivat Thaimaasta, Australiasta ja Meksikosta. Ennakkosuosikkeina tämänvuotisessa Sixissä olivat isäntämaa Hollanti sekä Ruotsi ja Italia. Mutta ainakin hollantilaisissa alan lehdisissä uskottiin vahvasti myös suomalaisten mahdollisuuksiin. Suomen joukkueen kokoonpanohan muuttui pariin kertaan loukkaantumisten takia ja ensikertalaisia oli nyt mukana kaksi. Joukkuemaailmanmestaruutta lähtivät tavoittelemaan Mika Ahola (125 cc Husqvarna), Jani Laaksonen (250 cc Honda), Esa Vento (350 cc 4-t Husqvarna), Jouni Sauren (500 cc KTM), Peter Weckman (500 cc Yamaha) ja Kari Tiainen (500 cc 4-t Husqvarna). Tänä vuonna suomalaiset taistelisivat myös Junior Trophyn voitosta alle 23-vuotiaiden sarjassa. Junnuista kaikki olivat ensikertalaisia Sixillä: Tuomas Ahonen (125 cc Husqvarna), Sami Kainulainen (125 cc KTM), Mika Marila (125 cc Husqvarna) ja Teemu Kinnari (250 cc Husqvarna). Kerhojoukkueita lähti leikkiin ihme kyllä vain kaksi: Helsingin Moottorikerho joukkueella Marko Koskela, A-J Kempainen, Allan Jaaatinen sekä Salpausselän Moottorikerho, jossa ajoivat Juha Nuuttila, Heikki Timonen ja T-B Appel.

Maanantai - 1. päivä

Sää tiedotus oli kyllä luvannut kaunista ilmaa heti ensimmäisestä kisapäivästä lähtien, mutta paikallinen Juha Föhr teki kyllä pahat oharit. Aamulla satoi kaatamalla ja ilma oli todella kurja. Rapa roiskui ja kura lensi. 479 pyörää starttasi Assenin RR-radalta kohti 342 kilometrin reittiä ajaen B-aikataululla. Päivään kuuluisi kaksi motocross testiä ja kaksi extratestiä.

Suomalaisten ongelmat alkoivat heti ensimmäisenä aamuna. Juha Nuuttilan Husse kärsi sen laatusista vaihteongelmista, että lahtelaisen tie nousi pystyyn heti ensimmäisillä pätkillä. Maanantai ei todellakaan suosinut lahtelaisia, sillä myös Teemu Kinnari joutui huoltoporukkaan ja Junior Trophy hajosi. Heti aamusta lähtien hänellä oli ongelmia renkaiden kanssa ja lopulta virtapään

Kevin Bennet (kuvassa) ja muut jenkkipojat pääsevät ensi vuonna ajamaan kotimaisemissaan ja toivottavasti kuivemmissä olosuhteissa kuin tänä vuonna.

hajottua leikki loppui sikseen. Myös 16-vuotiaan Tuomas Ahosen ensimmäinen Kuuden päivän ajo loppui lyhyeen, kun moottori leikkasi kiinni heti ensimmäisellä extralla. Eikä

Junnu Trophy laisten murheet siihen loppuneet. Mika Marilankin Hussesta hajosi virtapää ja poika jäi metsään moneksi tunniksi. Onneksi hollantilaiset ovat vieraanvaraista

kansaa ja paikallinen maanviljelijä kestitsi Marilan ennen kuin toi palelvan pojan majapaikkaan.

Kaikilla tuntui olevan ongelmia, sillä lopulta vain 7 aamulla startan-

Markku Tirinen (vas) opastaa Jani Laaksosta aikakortin laskemisessa ja toimittaja Mari seuraa tarkkana sivusta.

pellossa kyntämistä. Ahola ajoi taarengas tyhjänä koko päivän ja Sauren ei muuten vaan kerinnyt todella kireän aikataulun takia ja taisi mennä muutama kallis sekuntti puuihin törmäillessäkin. Vennon pikkunelari keitti koko päivän eikä vedet pysyneet sisällä. Pyörä ei käynnistynyt ja sammuili myös siirtymillä. Niinpä Vento sai lähes Jackpotin eli 7200 AT-pistettä myöhästyttyään reilusti yli tunnin. Myöhemmin pisteitä vähennettiin ja mutta niitä kertyi maanantailta silti 4500.

Aikataulu oli niin kireä, että siirtymäkin piti vetää täysillä pysyäkseen aikataulussa. Yksikin siirtymä oli ratakisko, joka röykytti, vipatti ja oli vaarallista ajaa, kuitenkin sitäkin piti vetää miljoonaa. Koska vauhti nousi liian kovaksi sattui onnettomuuksia turhan paljon. Hollantilainen kerhokuski ja saksalainen Trophy-kuski törmäsivät samaan autoon; hollantilainen lensi kanaavaan ja häneltä katkesivat molemmat jalat. Päästäkseen vedestä ylös oli hänen uitava kanavan päähän jalat katkenneina. Saksalaisen ei käynyt yhtään paremmin, sillä häneltäkin katkesivat molemmat jalat ja näin Saksan Trophy hajosi ikävällä tavalla. Jenkkien Junnu-Trophy hajosi myös, kun eräs kuski ajoi suoraan kanaavaan jarrujen petettyä. Pyörä tietenkin upposi, mutta sitkeästi nähtiin kaverin sukeltavan ajokkinsa perään.

Vanha sotaratsu Kempainen lähti maanantiaamuna kyllä matkaan, mutta jo moneen kertaan kolhittu polvi ei kestänyt kuin vajaan kierroksen. Myös viime vuonna Australiassa maailmanmestaruuden nuikasti vieneiden italialaisten joukkue hajosi heti alkumatkasta, kun Stefano Passerin kone laukesi. Yksi ennakkosuosikeista oli siis poissa pelistä, mutta meillemhän se vaan antoi lisää tsemppiä.

neesta kuskista selvisi ilman AT-virhepisteitä. Eikä se ole ihmekään, sillä sää oli tosi onneton ja toisella kierroksella maasto oli pahasti pehmennyt ja eteneminen oli kuin kura-

Ensimmäinen päivä oli todellisen katastrofi niin sään kuin järjestelyidenkin puolesta. Illalla juryn kokoukseen marssivat huippukuskit kuten Tiainen, Farioli, Nilsson, Grasso ja Edmondson. He ehdottivat, ettei tiistaina ajettaisi ollenkaan ja jätettäisiin keskiviikkona, koska maanantai oli aivan älytön ja olisi liian vaarallista ajaa. Myös työskentelyaika pitäisi antaa lisää pyörien korjaamiseen. Järjestäjät eivät kovin suopeasti suhtautuneet ajajien ehdotuksiin, vaan lupasivat hoitaa radan kuntoon seuraavaksi päiväksi. Aika fakiireja! Jury päätti myös, että kaikki myöhästyneet saisivat jatkaa, sillä muutenhan olisi käynyt todellinen kato.

Tiainen oli luokassaan toinen Katrinakin jälkeen, mutta ennen Fariolia. Tosi mies ajaa kovaa kelillä kuin kelillä. Kasikymppisissä oli Appel 15. Piikeissä Hollannin Henk Knuiman johti, Edmondson oli toinen ja Nilsson kolmas. Ahola oli 12., Kainulainen 14. ja Koskela 26. 250 cc:ssä Hollannin van Oorschot johti, Laaksonen oli 24. ja Timonen 56. Pikkunelareissa vauhtia piti yllä naapurimaan Jönsson ja Vento oli 26. Viissatasissakin hollantilainen oli ykkösenä, Gerard Jimmink, mutta Weckman oli 7., Sauren 11. ja Allan Jaatinen 67. Junior Trophyä johti Hollanti, toisena Ranska ja Italia. Trophyä johti ensimmäisen päivän jälkeen Ruotsi ennen Ranskaa ja Tsekiä. Suomi oli kuudentena.

Tiistai - 2. päivä

Toisen päivän aamuna ei paljoa hymyilyttänyt, sillä koko yön oli satanut ja sade jatkui edelleen. Tuntui siltä, että vettä tuli niin paljon, että kanavissa kaloillakin oli sateenvarjat. Vesi lainehti pelloilla ja tuuli niin, ettei meinannut pystyssä pysyä. Keli näytti edelleen todella hu-

nolta.

Varikolla oli aamulla sekava tilanne, sillä maiden delegaatit ehdottivat, ettei tiistaita ajettaisi ollenkaan. Kilpailun johtaja oli kateissa eikä häntä näkynyt edes silloin kun jo pyöriään korjaamassa olleet ensimmäiset kuskit komennettiin takaisin varikolta ja lähtöaika siirrettiin tunnilla eteenpäin. Lopulta tuli tieto, että ajettaisiin C-aikataululla ja vain yksi kierros eli maanantain reitti toiseen suuntaan. Extrat ajettiin ajan kanssa, mutta crossit siirtyminä. Pätkäät olivat kuoppaisia ja paljon uraisempia kuin maanantaina.

Aholalla oli jälleen tiistaina kienkaista ohjelmaa, mutta vauhtia silti riitti. Extralla hän ajoi ranskalaisen Junnu Trophy'n miehen perässä, joka ei suostunut päästämään ohii. Siirtymällä Ahola päätti mennä ohii, koukkasi sivulta, mutta edessä latu kapenikin sillalle. Siinä rytkäksä ranskalainen lensi sillalta pyöriineen ojaan ja jäi sinne lopulta sadattelemaan Aholan perään. Onneksi ranskalainen pääsi aikanaan jatkamaan matkaansa, muuten olisi saattanut tulla oikea Ranska-Suomi maaottelu.

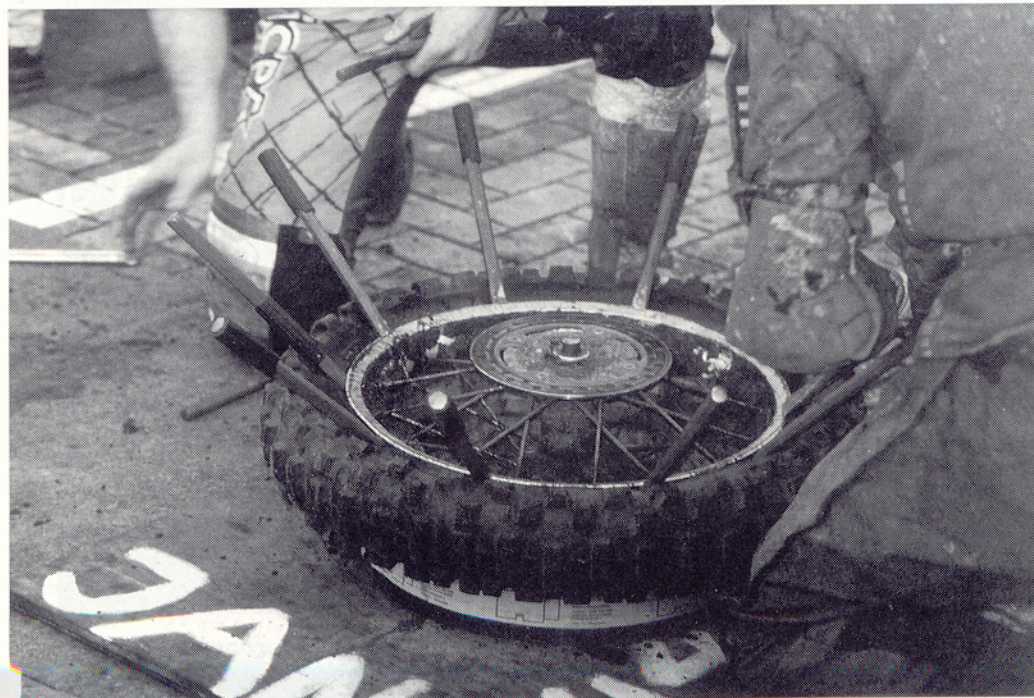
Vaikka tiistai oli vaikea päivä ajoivat Trophy-kuskimme hyvin. Ahola oli extroilla 2. ja 3. piikeissä ja Sauren veti ensimmäisen pohjat viissatasissa. Vento ajoi pikkunelareissa ensimmäisellä extralla kolmanneksi. Tiainen oli myös luokansa nopein kummallakin pätkällä ja johti luokkaansa ennen Fariolia ja Katrinakia. Muut suomalaiset ajoivat kohtalaisesti, mutta järjestäjien aikasekoilujen takia näkyi turhia AT-pisteitä useilla. Tosin myös muutamat AT:t tulivat muista moikailuilta.

Ruotsin kullankiilto himmeni jo tiistaina, sillä Jeff Nilssonin Kotarista meni kiertokanki poikki. Suomi nousi Trophyssä jo kolmanneksi heti Hollannin ja Ranskan jälkeen. Hollantilaiset ajoivat muutenkin hyvin, mutta sehän taisi olla tarkoituksin. Junnuja johti edelleen Hollanti, toisena oli Ranska ja kolmantena Italia. Appel oli luokassaan 14., Kainulainen 12., Ahola 16. ja Koskela 23. Jani Laaksonen löytyi sijalta 20 ja Heikki Timonen 47. Ventoa rasittivat ensimmäisen päivän AT:t ja hän oli vasta 27. Sauren oli 10. Weckman puuttui jostain syystä tuloksista ja Jaatinen oli 60.

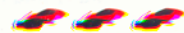
Keskiviikko - 3. päivä

Vihdoinkin oli sade loppunut ja keskiviikkoamuna kaikki alkoi hyvin. Tosin varikolla oli enää 361 pyörää 479 lähteneestä. Reittiä oli helpotettu ja muutettu ja ajettiin C-aikataululla kaksi kierrosta, kaksi crossia ja kaksi extraa, jotka olivat ovelasti aivan peräkkäin.

Poliisit olivat hyvin ahkeria koko kisan ajan ja nopeuksia tarkkailemalla he tienasivat pitkän pennin.

Solukumin vaihdossa tarvitaan tällainen rautahässäkkä, kun homma ei ole kunnolla hallussa.

Crossin 500-luokan MM-pronssimitalisti Joel Smets oli vaikeuksissa Sixin siirtymätaipaleilla, mutta loppucrossin Husaberg kuljettaja voitti kuin malliksi.

Mika Ahola (17) ja Tuomas Ahonen (22) olivat ensimmäisen päivän aamuna vielä puhtaina startissa, mutta siihen siisteys loppuikin.

Esa Vento kärsi ensimmäisenä päivänä jäähdytinongelmista, mutta ajoi siitä huolimatta sitkeästi maaliin kahdentenaistoista.

Kännykkä aikakausi on muuttanut maailman. Kuvassa Suomen Junior Trophyn johtaja Petri Myllys (vas) ja Trophyn johtaja Kai Ek neuvottelemassa keskenään.

Ruotsalainen huima-Ossi hylättiin, kun hän täräytti tutkaan 170 km/h. Saksalainen reppupyörä puolestaan sai n. 30.000 markan sakot ajettuaan väärään suuntaan ja väärällä kaistalla. Reppupyöristä olisi ollut paljon enemmän hyötyä, mutta tällä Sixillä heitä ei päästetty mihinkään. Treeniä ensi vuotta varten, sillä Jenkeissä hän ei reppupyörillä ajeta ollenkaan.

Ensimmäinen extra oli hidas, hiekkainen ja pitkä, jopa yli pitkä. Toinen lyhyempi extra alkoi heti ensimmäisen jälkeen, eikä sitä oltu ehkä tarpeeksi selvästi merkitty, sillä muutamat suomalaiset ajoivat sen körötellen luulleensa sitä siirtymäksi. Siirtymät olivat taas kerran liian kiireitä ja ylinopeussakkoja poliisit kirjoittivat keskiviikkona 64 kpl.

Päivän crossi Haveltesta oli noin 5 km pitkä ja kesti noin 6 minuuttia. Kuoppaisella radalla oli meikäsililläkin kyyti kohdallaan, mutta hollantilainen Jan van Oorschot oli jälleen kerran nopein.

Ruotsalaisille kolmaskin päivä oli murheellinen, sillä ensin Peter Hansson sai aivotärähdyksen kaaduttuaan crossin jälkeen ja sitten Bill

Andersson keskeytti kärsittyään näköhäiriöistä. Mies ei välillä kuulema nähnyt edes reittiä ja ilmankos ajeli crossillakin päin pöpelikköä. Myös toisena ollut Ranskan Trophy-joukkue koki pahan takaiskun, kun 250 cc Kawasakilla ajanut Charbonnel hajotti pyöränsä toisella extralla.

Keskiviikko oli ensimmäinen päivä jolloin pikiksillä oli jotakin merkitystä, aikataulu oli hyvä ja pojat tykkäsivät ajaa. Järjestäjien tulossekoilut vaan jatkuivat, he jopa sekoittivat ajajien numeroita. Tuloksissa oli edelleen paljon turhia AT-pisteitä esim. Vennolla, sekä monia haamuajokoja esim. Kainulai-

sella. Niinpä ajanottajat saivat keskiviikkoiltana potkut ja sitten homma toimikin loppuviikolla paremmin.

Aholaa ja Laaksosta ei näkynyt ollenkaan kolmen päivän jälkeisissä tuloksissa, koska he eivät palautta- neet aikakorttejaan maaliin tullessaan. Kainulainen oli haamuajokansa takia jopa 9. ja Koskela 21. Timonen oli 41. ja Vento 15. Suomalaisista Tiainen johti luokkaansa ja Sauren ajoi keskiviikkona viissatusten kolmanneksi ja oli 8. kolmen päivän jälkeen. Weckman nousi hienosti kuudenneksi ja Jaatinen oli yhä mukana ja sijalla 51. Vaikka tulokset olivatkin sekaisin, nousi Suomi toi-

seksi Trophyssä Hollannin jälkeen. Kaikki oli tähän ollut kunnossa ja jännitys kasvoi, mutta kisahan oli vasta puolessavälin.

Torstai - 4. päivä

Torstaina yllättäen jälleen satoi kaatamalla. Tuntui siltä, että neljäs päivä olisi todellakin se perinteinen paha päivä. Varikollakin oli enää 325 pyörää. Alunperin piti ajaa 2 kierrosta C-aikataululla, mutta reitti muuttui liian mutaiseksi ja liejuiseksi eikä toisen kierroksen ajamisessa

Suomen joukkue perhepotretissa.

Yleiskilpailun voittaja Gerard Jimmink.

olisi ollut mitään järkeä. Niinpä ajettiin vain yksi kierros, mutta sekin oli hyvin ratkaiseva koko kilpailun kannalta.

Heti ensimmäisellä crossilla Ahola oli myöhässä puolisen tuntia. Ennen crossia oli käynnistyspolkimen ratas rikkiöontunut, irtonaiset rattaan osat pyörivät vaihdelaatikossa, lohko rikkiöontui ja kone vuoti öljyä. Vain viisi metriä ennen crossin maalia pyörä sammui, mutta Mika työnsi pyöränsä maaliin ja pääsi jotenkuten jatkamaan. Tarkoituksena oli sinnitellä kierrosten väliin tekemään remonttia. Siirtymällä crossin jälkeen vaihdelaatikko kuitenkin sanoi sopimuksensa irti ja matka loppui harmillisesti siihen. Jotta Aholan pettymys olisi ollut täydellinen joutui hän vielä työntämään pyöräänsä pari tuntia metsässä.

Siitä taisivat suomalaisten ongelmat alkaa. Kaikilla oli jarruongelmia, sillä raskas maasto kulutti palat nopeasti. Tiaisellakaan ei ollut jarruja ei edessä eikä takana kun törmäsi reititarkastusasemalla toiseen kuskiin sillä seurauksella, että kaverin pyörän pakoputki rikkoi Tiaisen sylarin. Vento sai takajarrut reppupyörältään, joka puolestaan joutui ajamaan ilman jarruja, onneksi ei ilman kenkiä. Vekulla oli ongelmia ohjauslaakereiden ja jarrujen kanssa. Appelilta taas loppui bensa siirtymällä, kuten muutamalta muultakin kasikympiltä. Erään katsojan autosta löytyi bensa ja öljyäkin sen verran, että matkanteko jatkui. Maalissa mies oli kuitenkin yli tunnin myöhässä eikä hänen annettu enää jatkaa. Tuntihan on sääntöjen mukaan myöhästymisraja, mutta Hollannissa tunti oli kyllä varsin liikkuva käsite. Toisina päivinä sai jatkaa jopa kaksi tuntia myöhässä olleet ja torstainakin jokatut yli tunnin myöhästyneet. Outoa touhua.

15 vuoden kokemuksella

- Iskunvaimennin ja etupään huollot - kaikki merkit
- Sylinterin poraukset
- Kampiakselityöt
- Kansi- ja venttiilityöt
- Huollot ja korjaukset

MP-Huolto Simo Penttilä

Sahanmäenkatu 30, 05800 HYVINKÄÄ puh. 914-437 100

Kilpailun ratkaisu tapahtuu perinteisesti torstaina ja niin se taisi olla ainakin hollantilaisen kohdalla. Trophya-reilusti jottaneen Hollannin pikkunelarilla ajaneen Corne van Oorschotin Kawasakista hajosi kannettävistä ja Hollanti menetti heti ykköstitilansa. Suomen toivo ei ollut kuitenkaan vielä mennyt, sillä Trophysssä edellä olevien Puolan, Irlannin ja Espanjan kaverit eivät kaikki ihan huippukuskeja ole. Tärkeää olisi ollut saada torstain jälkeen kaikki loput viisi miestä kunnialla maaliin.

Torstain pätkät olisivat olleet ihan hyviä, jos olisi ollut kuivaa, nyt ne olivat raskaita ja inhottavia. Saurenkin sai 4 minuuttia AT:tä, koska ei vaan ehtinyt. Täysillä sai vetää koko ajan ja ylinopeussakkoja kirjoitettiin jälleen 48.

Junnujen puolella Hollanti johti yhä ennen Ranskaa ja Tsekiä. Piikeissä kärkipää pysyi koko kilpailun ajan lähes samana; Knuiman, Edmondson, Godfroid, Kainulainen oli 13. ja Koskela 23. 250 cc:ssä ei myöskään järjestys pahemmin muuttanut; van Oorschot, Peterhansel, Lenselink, Laaksonen oli 23. ja Timonen 41. Pikkunelareita hallitsi Jösse suveriniesti ennen Kent Karlsonia. Vento oli neljän päivän jälkeen kymmenes. Viissatsten kunkku oli Jimmink, mutta Weckman oli

7. ja Sauren 9. Jaatinen löytyi sijalta 51. Tiainen johti nyt jo kuudella minuutilla luokkaansa.

Perjantai - 5. päivä

Perjantiaamuna auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta oli varikolla enää 282 pyörää, kato oli käynyt. Viidennen päivän reitti oli 250 km, 2 kierrosta sisältäen kaksi crossia mutta ei extroja ollenkaan. Reittiä oli jälleen jouduttu muuttamaan edellisen päivän ongelmien ja sään takia.

Ensimmäinen crossi oli jostain kumman älynväläyksestä laitettu kulkemaan keskeltä pientä lampea. Noin 30 metriä piti ajaa 30 cm syvässä vedessä. Mitähän järkeä tässäkin tempussa oli? Toisaalta eivät ainakaan Sauren ja Vento vierastaneet tätä lammikossa ajamista vaan antoivat veden roiskua.

Heti aamulla oli Tiaisella ongelmia pyöränsä käynnistämässä. Pyörä ei vaan lähtenyt käyntiin ja Karin oli työntävä se lipun ohii. Kaikkien helputukseksi Husse lähti kuitenkin käyntiin ja Tiainen pääsi ekalle crossille ja sitten vielä toiselle kontrollille. Mutta sitten pyörä sammui eikä millään lähtenyt käyntiin. Tintti teki kaiken mahdollisen mitä tehdä voi, mutta ei auttanut, pyörä ei kerta kaikkiaan enää käynnistynyt. Ehkä kone oli viikon aikana saanut liikaa vettä. Voi vain kuvitella kuinka pettynyt Tiainen oli, keskeyttäminen viidentenä päivänä on todella harmillista. Ja siinä meni lopullisesti myös suomalaisten mitalihaaveet!

Päivän toinen crossi ajettiin uimarannalla. Hiekka vain lensi kun jäljellä olevat kiersivät nopeaa rataa järven rannalla. Loput suomalaiset Laaksonen, Vento, Sauren ja Weckman viihtyivät uimarannalla mainiosti, myös pyörän päällä. Sauren

ajoi muutenkin loistavasti ja oli torstaina luokkansa toinen, totaalisissa 8. heti perässään Weckman yhdeksäntenä. Piikeissä Kainulainen ajoi hyvin ja oli 14., Koskela 25. Laaksonen oli 23. ja Timonen 41. Vento oli nyt luokkansa 12. ja Jaatinen luokkansa 49.

Lauantai - 6. päivä

Viimeisenä päivänä matkaa kertyi vain 67 kilometriä. Siirtymä loppucrossille oli maissipeltoa, joka upotti ja oli kuraista. Ainakin Sauren kumartui tutkimaan maissinjuuria tarkemmin, mutta kaikki 8 jäljellä ollutta suomalaista pääsivät Norgin crossiradalle taistelemaan loppuun asti.

Norgin 3 km pitkä rata on tyyppillinen hollantilainen crossirata eli hiekkaa ja nurmea sekä pieniä hypyreitä. Eriä oli kaikkiaan 10 ja kierroksia ajettiin 6 eli erä kesti vajaa 15 minuuttia. Ilma oli aamulla hyvä ja katselijatkin olivat osanneet paikalle.

Ensimmäisenä suomalaisista joutui tuleen Heikki Timonen. Koko viikon tasaisesti ajanut lahtelainen innostui crossilla mallikkaaseen menoon ja oli eränsä 14. Lopputuloksissa mies oli 41. Viissatasten erässä ajoi Allan Jaatinen, kisan vanhin osallistuja. Allan saikin paljon huomiota osakseen juontajalta ja yleisöltä. Eipä moni olisi uskonut, että Allan ajaa maaliin Kuuden päivän ajon, mutta on se todellakin hantun noston arvoinen teko. Edellisenä päivänä oli mies törmännyt puuhun ja etuhampaat olivat tippuneet, mutta eipä sekään menoa haitannut, kun kerran maaliin oli tarkoitus ajaa, ja vieläpä yksillä renkailla. Ilman uskollisia tukijoitaan ei Allanan Sixistä olisi tullut mitään, kiitos myös heille.

Piikkien kuumassa erässä ajoivat Kainulainen ja Koskela kirittäjinään Paul Edmondson ja huima-Henk Knuiman, joka johti luokkaa 60 sekunnilla. Edmondson yritti toisissaan saada minuutin eron umpeen, mutta matka loppui kesken ja tappio tuli 40 sekunnilla. Kainulainen oli crossilla 27. ja lopputuloksissa 14., hienosti ajettu Sami. Koskela oli crossilla 36. ja lopputuloksissa 25.

Jani Laaksonen ei oikein saanut Hondaansa vauhtiin crossilla ja oli erässään sekä lopputuloksissa 23. Kohtalaisen tyytyväinen hän oli omaan kisaansa. Vento puolestaan jäi startissa Deaconin ja Jössen väliin ja oli maalissa vasta 12. kuten lopputuloksissakin. Ventoa rasittivat ensimmäisen päivän 4500 AT-pistettä. JOS-tuloksissa, ilman AT-pisteitä olisi Esa ollut viides. Syöttö-Sauren päästeli jälleen kunnan kyytiä ja oli eränsä viides ja lopputuloksissa seitsemäs. Ilman ATPisteitä olisi Sauren ollut JOS-tuloksissa jopa luokkansa kolmas. Hienoa Jouni! Weckman oli crossilla vasta 22. mutta lopputuloksissa kahdeksas heti Saurenin jälkeen, hyvin ajettu myös sipoolaiselta. Kummatkin Sauren ja Weckman

saivat hopeamitalin.

Isojen nelareiden erässä ei suomalaisia ollut, ikävä kyllä. Belgian Joel Smets, tänä vuonna jo viissatasten MM-pronssia vienyt crossari näytti muille mallia ja kyllähän hänen menoaan kehtasi katsella. Sadekuuro yllätti nelarien erässä ja vaikka satoi rakeita oli Smets koko loppucrossin kolmanneksi nopein. Nopeimmat miehet Hollannin Postema ja tsekki Michalik ajoivat ensimmäisissä erissä, jolloin rata oli vielä hyvässä kunnossa.

Loppujen loppuksi vain kaksi ehjää Trophy-joukkuetta pääsi maaliin: Puola ja Irlanti. Toisiko mitään lohtua se, että Suomi oli nopein maa, jossa oli vain neljä miestä. Mutta jos ei meillä mennyt hyvin niin ei kyllä Italiassa ja Ruotsillakaan. Junnujen puolella neljä ehjää joukkuetta pääsi maaliin ja Hollanti sai kultamitalinsa, toisena oli Ranska ja kolmantena Tsekki.

Yleiskilpailun nopeimmat miehet olivat myös hollantilaisia; Jimmink, van Oorschot ja Knuiman.

Kultamitaleita ei tässä kisassa paljoa jaeltu, yllätyksellisesti vain 20, sillä luokkavoittajat olivat niin ylivoimaisia. Esimerkiksi Jönssön voitti pikkunelari yli 12 minuutilla. Hopeamitaleita jaettiin 41, suomalaisista vain Sauren ja Weckman saivat hopeaa ja muiden oli tyytymisen pronssiin.

Tsekit veivät kerhojoukkueiden voiton. HMK oli tuloksissa 38. ja maaliinhan ajoivat Koskela ja Jaatinen. SsMK:n kunniaa piti yllä ainoastaan Timonen.

Koko Hollannin Sixistä jäi hiegan ikävä maku suuhun. Järjestäjät sotkivat kaiken ja tekivät kaikki virheet mitä vain tehdä voi. Tuntuu, että kilpailun johtajallakin (ex. MM-crossari/hammaslääkäri Gerrit Wol-sink. toim. huom.) olisi ollut pelkkää majoneesia korvien välissä, vaikka entinen huippukuski onkin. Myös kotiinveto oli niin selkeää, että se herätti pahaa mieltä kuskien kesken, kuten voi olettaakin.

Keskeyttäneitä oli peräti 197 eli 40 % maanantaina startanneista, joten ehkä sekin kertoo jotain järjettömästä reitistä ja aikatauluista. Sääl-lehän edes kilpailun järjestäjät eivät voi mitään, sattui vaan satamaan.

Voittajien on helppo hymyillä - onnea puolaisille ensimmäisestä joukkuemaailmanmestaruudesta. Hattua pitää myös nostaa kilpailun ainoalle naisedustajalle Englannin Katarina Pricelle, joka ajoi sitkeästi kisan loppuun.

Kiitos myös suomalaisille huoltojoukoille, jotka vuodesta toiseen jaksavat olla mukana kannustamalla omiaan ja endurohan on hieno laji.

Ensi vuonna taistellaankin siten ihan erilaisissa maisemissa Atlantin takana Oklahoman Tulsassa. Mutta sehän onkin jo uusi tarina.

